

ปัญหาการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มของธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่¹

เกรวี่ แสงสาคร²

จากการศึกษาเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มของธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มของธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่ (Modern Trade) โดยธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่เป็นการดำเนินธุรกิจการค้าของห้างสรรพสินค้าหรือห้างร้านต่าง ๆ ที่พัฒนามาจากการดำเนินธุรกิจค้าปลีกแบบดั้งเดิม (Traditional Trade) โดยอาศัยเทคโนโลยีเข้ามาเป็นตัวช่วยเพื่อตอบสนองและรองรับความต้องการของผู้บริโภคที่เปลี่ยนไปตามยุคสมัยตลอดเวลา

ธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่เป็นระบบการค้าที่ก่อให้เกิดการหมุนเวียนของเศรษฐกิจในประเทศ ทำให้เศรษฐกิจมีการขยายตัว เกิดผลผลิตรวมในประเทศ (GDP : Gross Domestic Product) มากยิ่งขึ้น และส่งผลให้เกิดการจ้างงาน ทำให้ประชาชนมีเงินหมุนเวียนเพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้เป็นไปตามกลไกของหลักการทางเศรษฐศาสตร์ โดยธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่เป็นที่นิยมและสามารถพบได้ในหลาย ๆ ประเทศ แต่เมื่อพิจารณาถึงธุรกิจประเภทนี้แล้วสิ่งที่จะต้องพิจารณาควบคู่กันไปอีกประการหนึ่งที่สำคัญยิ่งก็คือการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม เนื่องจากการจัดเก็บภาษีถือเป็นเครื่องมือของรัฐบาลในการหารายได้เพื่อนำมาบริหารประเทศ รัฐบาลไม่สามารถบริหารราชการแผ่นดินให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อมหาชนได้หากปราศจากการจัดเก็บภาษี รัฐจึงจำเป็นต้องใช้อำนาจจำกัดสิทธิในทรัพย์สินของปัจเจกบุคคลเพื่อนำมาสร้างประโยชน์ให้แก่ประชาชนและประเทศชาติ อีกทั้งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยยังกำหนดให้การเสียภาษีอากรเป็นหน้าที่ของปวงชนชาวไทย ดังนั้น การจัดเก็บภาษีจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ

ภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นการจัดเก็บจากมูลค่าของสินค้าหรือบริการภายในประเทศ รวมถึงการนำสินค้าเข้ามาในประเทศตามระบบอาณาเขต (Territory Vat System) ถือเป็นภาษีทางอ้อม ผู้ที่ต้องรับภาระภาษีที่แท้จริงคือผู้บริโภคคนสุดท้าย ธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่กับการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มมีความเกี่ยวพันกัน เนื่องจากเมื่อห้างร้านหรือห้างสรรพสินค้าในฐานะผู้ประกอบการตามกฎหมายว่าด้วยภาษีมูลค่าเพิ่ม มีรายได้เกิน 1.8 ล้านบาทต่อปี จึงมีความรับผิดชอบทางภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้น เช่น การจัดทำรายงานภาษีซื้อ ภาษีขาย การจัดทำ

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มของธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์พัชรา เอื้อวรรณกิจ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ปภาศรี บัวสวรรค์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.ปวิศร เลิศธรรมเทวี

²นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

รายงานสินค้าและวัตถุดิบ เป็นต้น เมื่อผู้ศึกษาได้ศึกษาถึงการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มที่ได้จากการประกอบธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่ พิจารณาแล้วเห็นว่าปัญหาภาษีมูลค่าเพิ่มที่เกี่ยวข้องกับกิจการดังกล่าวมีปัญหาอันควรค่าแก่การศึกษาเพื่อหาวิธีแก้ไขให้การจัดเก็บภาษีคงไว้ซึ่งประสิทธิภาพ โดยผู้ศึกษาเห็นถึงความสำคัญของปัญหาที่จะส่งผลกระทบต่อการจัดเก็บภาษีของภาครัฐและความเป็นธรรมต่อผู้ประกอบการเนื่องด้วยเหตุผลของการจัดเก็บภาษีที่ไม่เป็นไปตามหลักภาษีอากรที่ดี โดยผู้ศึกษาสามารถสรุปประเด็นปัญหาได้ดังนี้

ประเด็นปัญหาประการแรก ปัญหาจุดความรับผิดชอบทางภาษีมูลค่าเพิ่มของธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่ เนื่องด้วยธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่เป็นการดำเนินธุรกิจในรูปแบบสัญญาฝากขาย ผู้ขายสินค้าในฐานะผู้ประกอบการจะส่งมอบสินค้าให้แก่ห้างสรรพสินค้าในฐานะผู้รับฝากขายให้ดำเนินการขายสินค้าให้ โดยห้างสรรพสินค้ามีหน้าที่ขายสินค้าให้กับผู้บริโภคคนสุดท้าย และนำเงินที่ได้รับชำระราคานำส่งให้แก่ผู้ขายสินค้า โดยห้างสรรพสินค้าจะได้รับค่าตอบแทนเป็นส่วนต่างของราคาสินค้าหรือตามที่คู่สัญญาได้ตกลงกันไว้ แต่เมื่อพิจารณาถึงแง่มุมของภาษีมูลค่าเพิ่มแล้ว มาตรา 77/1 (8) ได้กำหนดนิยามของคำว่า “ขาย” หมายความว่า จำหน่าย จ่าย โอนสินค้า ไม่ว่าจะมิใช่ประโยชน์หรือค่าตอบแทนหรือไม่ ดังนั้น เมื่อผู้ขายสินค้าส่งมอบสินค้าให้ห้างสรรพสินค้าเพื่อฝากขาย แม้จะไม่ได้โอนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินให้แก่ห้างสรรพสินค้า แต่ในทางภาษีมูลค่าเพิ่มย่อมถือว่าการส่งมอบนั้นเป็นการขายแล้ว ทำให้ผู้ขายสินค้าเกิดหน้าที่และความรับผิดชอบในทางภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 78(1) อันถือเป็นจุดความรับผิดชอบ (Tax point) โดยเฉพาะอย่างยิ่งหน้าที่ในเรื่องของการนำส่งภาษีขายให้แก่สรรพากรท้องถิ่น เนื่องจากตามระเบียบทางการตามปกติผู้ขายสินค้าและห้างสรรพสินค้าจะมีการให้สินเชื่อทางการค้า (Credit Term) เพื่อเป็นกำหนดระยะเวลาในการชำระราคาสินค้า โดยมีกำหนดระยะเวลาในการชำระราคา 45 วันหรือน้อยกว่า 45 วัน และระยะเวลาเริ่มนับตั้งแต่วันที่ขายสินค้าครบตามจำนวนหรืออัตราที่ตกลงกันไว้ตามธรรมเนียมปฏิบัติทางการค้าปกติ ทั้งนี้ เป็นไปตามประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง แนวทางพิจารณาการปฏิบัติทางการค้าที่เป็นธรรมเกี่ยวกับระยะเวลาการให้สินเชื่อการค้า (Credit Term) กรณีผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เป็นผู้ขายสินค้าหรือบริการ เพราะฉะนั้นเห็นได้ว่าการที่ผู้ขายสินค้าและห้างสรรพสินค้าตกลงให้ระยะเวลาสินเชื่อทางการค้าเอาไว้แก่กัน ทำให้ผู้ขายสินค้าจะยังมิได้รับชำระราคาจนกว่าจะครบกำหนดตามระยะเวลา และเมื่อผู้ขายสินค้ายังมิได้รับชำระราคาสินค้าจากห้างสรรพสินค้า แต่ผู้ขายสินค้าก็มีหน้าที่และความรับผิดชอบในทางภาษีมูลค่าเพิ่มที่ต้องปฏิบัติเกิดขึ้นแล้ว ทำให้ผู้ขายสินค้าต้องแบกรับภาระภาษีมูลค่าเพิ่มและค่าใช้จ่ายอันเป็นต้นทุนต่าง ๆ ออกไปก่อน จึงไม่เกิดความเป็นธรรมกับผู้ขายสินค้าตามหลักภาษีอากรที่ดีในเรื่องของความเป็นธรรม

ประเด็นปัญหาประการต่อมา ปัญหาการตั้งตัวแทนเพื่อขายสินค้าของธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่ ตามปกติแล้วการทำธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่ ผู้ขายสินค้ากับห้างสรรพสินค้ามักจะทำสัญญาฝากขายทำให้เกิด ปัญหาในเรื่องของจุดความรับผิดชอบทางภาษีมูลค่าเพิ่มตามประเด็นปัญหาประการแรกที่กล่าวไปข้างต้น โดย กรมสรรพากรเคยตอบข้อหารือที่ กค 0702/7981 ลงวันที่ 27 ตุลาคม 2557 ในเรื่องของการฝากขายสินค้าที่ ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมต่อผู้ขายสินค้าเนื่องจากการที่นำสินค้าไปฝากขาย ณ ห้างสรรพสินค้า จะต้อง ออกใบกำกับภาษีมูลค่าเพิ่มให้ห้างสรรพสินค้า และรับภาระจ่ายเงินค่าภาษีมูลค่าเพิ่มไปก่อน เนื่องจากถือว่าเป็นการขายตามมาตรา 77/1 (8) ทั้ง ๆ ที่ยังมิได้รับชำระเงินค่าสินค้าแต่อย่างใด โดยกรมสรรพากรกำหนด วิธีแก้ไขปัญหามาโดยให้ผู้ขายสินค้าทำสัญญาแต่งตั้งให้ห้างสรรพสินค้าเป็นตัวแทนตามประกาศอธิบดี กรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 8) เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขของสัญญาการ ตั้งตัวแทนเพื่อขายตามประเภทของสินค้า ตามมาตรา 78(3) แห่งประมวลรัษฎากร อันจะส่งผลให้ความรับผิดชอบในทางภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้นต่อเมื่อตัวแทน (ห้างสรรพสินค้า) ส่งมอบสินค้าให้แก่ผู้ซื้อ (ผู้บริโภคคน สุดท้าย) แทนการใช้จุดความรับผิดชอบตามมาตรา 78(1) แต่อย่างไรก็ตาม ประกาศอธิบดีฯ ฉบับดังกล่าวได้ กำหนดเงื่อนไขสำหรับการตั้งตัวแทนเอาไว้หลายประการ ยกตัวอย่างเช่น การทำสัญญาตั้งตัวแทน ตัวแทน ต้องแจ้งสัญญาการตั้งตัวแทนต่อเจ้าพนักงานสรรพากรภายใน 15 วันนับแต่วันทำสัญญาตั้งตัวแทน ตัวแทน ต้องจัดทำรายงานสินค้าและวัตถุดิบโดยให้จัดทำแยกต่างหากจากรายงานสินค้าและวัตถุดิบของตนตาม มาตรา 87 (3) เป็นต้น เห็นได้ว่าประกาศอธิบดีฯ กำหนดเงื่อนไขอันเป็นการเพิ่มภาระหน้าที่ให้แก่ ห้างสรรพสินค้าในฐานะตัวแทนเอาไว้หลายประการ อันเป็นการสร้างความยุ่งยากในทางปฏิบัติเหตุเพราะ หลักเกณฑ์การจัดตั้งตัวแทนไม่เป็นไปตามหลักภาษีอากรที่ดีในเรื่องของความสะดวกและความประหยัด เนื่องจากกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เป็นการเพิ่มภาระหน้าที่ให้แก่คู่สัญญา ทำให้ไม่สามารถเข้าถึงระบบการจัดตั้ง ตัวแทนได้โดยง่าย ไม่ก่อให้เกิดความสนใจในการเสียภาษี อีกทั้งยังก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายหรือต้นทุนต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการเสียภาษีตามมาอีกด้วย เช่น ระบบการจัดการเอกสารสัญญา ค่าเดินทาง ค่าใช้จ่าย เป็นต้น

ประเด็นปัญหาประการสุดท้าย ปัญหาระยะเวลาในการประเมินภาษีกรณีห้างสรรพสินค้าขอเครดิต ภาษีสำหรับธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่ สืบเนื่องมาจากการประกอบธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่ ห้างสรรพสินค้าจะ มีการพยากรณ์ยอดขายเพื่อคำนวณยอดที่จะต้องขายสินค้าให้ได้ในแต่ละเดือน ทำให้เกิดการสต็อกสินค้า (Stock Management) เพื่อให้มีสินค้าเหลือคงคลังสินค้าพร้อมจำหน่ายให้กับผู้บริโภครายสุดท้าย ส่งผลให้ ห้างสรรพสินค้ามีการซื้อสินค้าอยู่ตลอดเวลาเพื่อมิให้สินค้าขาดไปจากคลังสินค้า ในทางภาษีมูลค่าเพิ่มจึงทำ ให้ห้างสรรพสินค้ามีภาษีซื้อที่มากกว่าภาษีขายในแต่ละเดือนภาษีอยู่เสมอไป โดยพระราชกฤษฎีกาออกตาม ความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการนำเครดิตภาษีที่เหลืออยู่ในแต่ละเดือนภาษีไปชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับ

ที่ 242) พ.ศ. 2534 วางหลักเอาไว้ในมาตรา 3 ว่าในกรณีที่ภาษีซื้อมากกว่าภาษีขาย ผู้ประกอบการจดทะเบียน มีสิทธินำเครดิตภาษีที่เหลืออยู่ไปชำระภาษีมูลค่าเพิ่มในเดือนภาษีถัดจากเดือนภาษีที่คำนวณภาษีนั้น และหากยังมีเครดิตภาษีคงเหลืออยู่อีกก็ให้มีสิทธิไปชำระภาษีมูลค่าเพิ่มในเดือนภาษีถัดไปได้ ดังนั้น ทำให้ห้างสรรพสินค้าสามารถขอเครดิตภาษีได้ตลอดทุกเดือนภาษี ส่งผลต่ออำนาจการประเมินภาษีของเจ้าพนักงานประเมิน เนื่องจาก มาตรา 88/6 (1) ประกอบวรรคท้าย เจ้าพนักงานมีอำนาจประเมินภาษีภายในระยะเวลาจำกัดไม่เกิน 5 ปี นับจากวันที่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีไม่ถูกต้อง แต่เมื่อห้างสรรพสินค้าในฐานะผู้ประกอบการสามารถขอเครดิตภาษีได้ทุกเดือนติดต่อกันไปโดยไม่มีระยะเวลากำหนด จึงเป็นการยากต่อการตรวจสอบของพนักงานประเมินหากจะต้องตรวจสอบย้อนหลังไปในระยะเวลาที่ยื่นขอเครดิตภาษีตั้งแต่นั้น อาจจะทำให้ล่วงเลยระยะเวลาที่กฎหมายให้อำนาจเจ้าพนักงานที่จะสามารถประเมินภาษีได้ อีกทั้งห้างสรรพสินค้าอาจจะใช้ช่องโหว่ดังกล่าวในการหลีกเลี่ยงภาษีและนำไปสู่การหนีภาษีได้ในที่สุด เพราะเจ้าพนักงานประเมินไม่สามารถตรวจสอบได้เนื่องจากข้อจำกัดของระยะเวลา

จากการศึกษาค้นคว้าการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มของธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่ ทำให้ผู้ศึกษาทราบถึงปัญหาและเสนอแนะวิธีการแก้ไขปัญหาดังนี้

1. ปัญหาจากความรับผิดชอบภาษีมูลค่าเพิ่มของธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่

ผู้ศึกษาเสนอให้แก้ไขกฎหมายว่าด้วยภาษีมูลค่าเพิ่มเรื่องจุดความรับผิดชอบของธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่ โดยใช้บทบัญญัติตามมาตรา 78/3 ประกอบกฎกระทรวงฉบับที่ 189 (พ.ศ. 2534) แทนการใช้จุดความรับผิดชอบตามมาตรา 78 (1) กล่าวคือ ให้การขายสินค้าประเภทสัญญาฝากขายโดยมิได้ทำสัญญาตั้งตัวแทนมีจุดความรับผิดชอบที่แตกต่างจากความรับผิดชอบในกรณีขายสินค้าทั่ว ๆ ไป โดยให้เพิ่ม (6) ของ มาตรา 78/3 ดังนี้

“มาตรา 78/3 ให้ความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการขายสินค้าหรือการให้บริการในกรณีดังต่อไปนี้ เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(6) การขายสินค้าสำหรับธุรกิจประเภทฝากขาย”

เมื่อมีการพิจารณาแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 78/3 (6) แล้ว ให้แก้ไขเพิ่มเติมกฎกระทรวงฉบับที่ 189 (พ.ศ. 2534) โดยการบัญญัติเพิ่ม ข้อ 11/1 ดังข้อความต่อไปนี้

“ข้อ 11/1 การขายสินค้าในลักษณะสัญญาฝากขายและมิได้ทำสัญญาตั้งตัวแทนในการขายสินค้า ซึ่งมีการส่งมอบสินค้าแต่ยังมิได้ชำระราคาให้แก่กัน ความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้นเมื่อส่งมอบสินค้า โดยให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนยื่นแบบแสดงรายการภาษีในเดือนภาษีนั้น แต่กำหนดให้ชำระภาษีเมื่อได้รับชำระราคาสินค้า แต่ไม่เกินสามเดือนนับแต่วันที่ยื่นแบบรายการแสดงรายการภาษี

การชำระภาษีตามวรรคแรก ไม่เป็นการกระทบในกรณีที่ผู้มีหน้าที่เสียภาษีจะชำระภาษีในขณะยื่นแบบรายการภาษีหรือก่อนได้รับชำระมูลค่าสินค้า”

ทั้งนี้ ผู้ศึกษานำหลักการภาษีอากรที่ดีในเรื่องของความเป็นธรรมมาปรับใช้กับการแก้ไขดังกล่าวข้างต้น เพื่อให้ผู้ขายสินค้าแบกรับภาระภาษีที่หนักเกินส่วนเพราะการตีความตามตัวบทที่ว่า การส่งมอบสินค้าคือการขายสินค้า อันทำให้หน้าที่และความรับผิดชอบในทางภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้น

2. ปัญหาการตั้งตัวแทนเพื่อขายสินค้าของธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่

ผู้ศึกษาเสนอให้แก้ไขประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 8) ข้อ 5 และข้อ 6 ดังนี้

ข้อ 5 แก้ไขเป็น “ตัวการต้องแจ้งสัญญาการตั้งตัวแทนต่อเจ้าพนักงานสรรพากรภายใน 30 วัน นับแต่วันทำสัญญาตั้งตัวแทน ณ สำนักงานสรรพากรพื้นที่ หรือสำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขาในเขตท้องที่ที่สถานประกอบการที่เป็นสำนักงานใหญ่ของตัวการตั้งอยู่ หรือผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ของกรมสรรพากร”

ข้อ 6 แก้ไขเป็น “ตัวแทนต้องแจ้งจำนวนสินค้าและวัตถุดิบที่ได้รับมาและที่ได้จ่ายไปให้แก่ตัวการทราบ

เมื่อตัวการได้รับแจ้งตามวรรคแรก ตัวการต้องจัดทำรายงานสินค้าและวัตถุดิบตามมาตรา 87(3) แห่งประมวลรัษฎากร”

ทั้งนี้ ผู้ศึกษาเห็นควรนำหลักภาษีอากรที่ดีในเรื่องของความสะดวกและความประหยัดมาเป็นพื้นฐานในการแก้ไขประกาศอธิบดีฯ ฉบับดังกล่าวด้วยการลดเงื่อนไข วิธีการ และขั้นตอนที่ยุ่งยากในทางปฏิบัติอันจะส่งผลให้เกิดภาระหน้าที่แก่ห้างสรรพสินค้าในฐานะตัวแทนเกินส่วน และทำให้การตั้งตัวแทนเพื่อขายสินค้าสามารถบังคับใช้ได้จริงโดยที่ไม่เป็นปัญหาในทางปฏิบัติ

3. ปัญหาระยะเวลาในการประเมินภาษีกรณีห้างสรรพสินค้าขอเครดิตภาษีสำหรับธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่

ผู้ศึกษาพิจารณาเห็นควรแก้ไขมาตรา 3 วรรคแรก แห่งพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการนำเครดิตภาษีที่เหลืออยู่ในแต่ละเดือนภาษีไปชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 242) พ.ศ. 2534 ที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 84 แห่งประมวลรัษฎากร

มาตรา 3 แก้ไขเป็น “ในกรณีผู้ประกอบการจดทะเบียนมีเครดิตภาษีเหลืออยู่จากการคำนวณภาษีในเดือนภาษีใด ให้ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีสิทธินำเครดิตภาษีที่เหลืออยู่นั้นไปชำระภาษีมูลค่าเพิ่มในเดือนภาษีถัดจากเดือนภาษีที่คำนวณภาษีนั้น และหากในเดือนภาษีที่นำเครดิตภาษีไปชำระยังมีเครดิตภาษีคงเหลืออยู่อีก ก็ให้มีสิทธินำไปชำระภาษีมูลค่าเพิ่มในเดือนภาษีถัดไปได้ แต่ห้ามมิให้ขอเครดิตภาษีเป็นระยะเวลาติดต่อกันเกิน 5 ปี นับแต่วันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลายื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีของเดือนภาษีแรกที่มีการขอเครดิตภาษี”

ทั้งนี้ การแก้ไขกฎหมายข้างต้นจะทำให้ระยะเวลาในการประเมินภาษีเกิดความสัมพันธ์สอดคล้องกับอำนาจในการประเมินภาษีของเจ้าพนักงานประเมินที่มีระยะเวลาประเมินเพียง 5 ปี ตามมาตรา

88/6 (1) ประกอบวรรคท้าย ทำให้ปัญหาเรื่องอำนาจในการประเมินที่มีระยะเวลาจำกัดเพียง 5 ปี หดหายไป เพราะอย่างไรเสียเจ้าพนักงานประเมินก็สามารถประเมินภาษีย้อนหลังได้เนื่องจากเข้าหลักเกณฑ์เรื่องระยะเวลาในการประเมินตามมาตรา 88/6

เอกสารอ้างอิง

หนังสือ

ชัยสิทธิ์ ตราชูธรรม. คำสอนวิชากฎหมายภาษีอากร. พิมพ์ครั้งที่ 13 กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2563.

ทัศนีย์ เหลืองเรืองรอง. ความรู้ทั่วไปกฎหมายภาษีอากร. พิมพ์ครั้งที่ 6 กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์กรุงสยาม พับลิสซิ่ง, 2563.

บทความ

วิมพัทธ์ ราชประดิษฐ์. ศุภศิษย์ ทวีแจ่มทรัพย์ และศิริรัช สิริชุมแสง. “หน้าที่และสิทธิของผู้เสียภาษีตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560.” วารสารนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 49, 2 (มิถุนายน 2563): 274.

วิทยานิพนธ์

ธัญชนก เต็มบัณฑิต. “สัญญาฝากขาย.” วิทยานิพนธ์ นิติศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2559.

เอกสารอื่นๆ

JobsBD. ทำไมต้องพยากรณ์ยอดขาย [Online]. Available URL: <https://th.jobsdb.com>, 2014 (กันยายน. 14).

Narin Tunpaiboon. ร้านค้าปลีกสมัยใหม่ [Online]. Available URL: <https://www.krungsri.com/th/research/industry/industry-outlook/wholesale-retail/modern-trade/io/modern-trade-2022>, 2022 (ธันวาคม. 18).

กฎหมาย

1. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
2. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
3. ประมวลรัษฎากร

4. ประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 8) เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขของสัญญาการตั้งตัวแทนเพื่อขายตามประเภทของสินค้า ตามมาตรา 78 (3) แห่งประมวลรัษฎากร
5. ประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง แนวทางการพิจารณาการปฏิบัติทางการค้าที่ไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับระยะเวลาการให้สินเชื่อการค้า (Credit Term) กรณีผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เป็นผู้ขายสินค้าหรือให้บริการ